

Det ærede Medlem sagde nemlig, at der jo er Folk med Formue, som har været uheldigt stillede under Krigen, fordi de ikke kunde faa et forøget Udbytte af deres Penge. Og det er rigtigt, der er Folk, som har haft deres Formue anbragt i Sparekasser og paa anden Maade, og som Lovgivningsmagten ikke har kunnet hjælpe; men vi har sagt: De har været uheldigt stillede, og har saa søgt i nogen Maade at hjælpe dem gennem Skattelempelser overfor smaa Formuer. Men her er Tale om Formuer, der er anbragte paa en ganske bestemt Maade, nemlig i Ejendomme, og der har det ærede Medlem aldeles ingen Ret til at sige, at Lovgivningsmagten principielt hævder, at disse Folk ikke maa faa et forøget Udbytte af de Penge, de har staaende i saadanne Ejendomme, naar Pengenes Værdi i øvrigt er faldet. Det ærede Medlem maa dog kunne forstaa, at naar den Mand, der har anbragt sin Formue i Skibe eller i en eller anden Bedrift — det være Landbrug eller en hvilken som helst anden Bedrift —, maaske har faaet 3—4 Gange saa stort Udbytte af sine Penge som før Krigen, saa giver vi disse Mennesker her en Undtagelsestilling, hvis vi siger, at naar de har anbragt deres Formue i en Ejendom, maa de under ingen Omstændigheder faa større Udbytte af den, end hvad det koster dem mere at holde Ejendommen ved lige.

Igennem Udtalelserne fra de ærede Ordførere for Socialdemokraterne og for de Radikale er der ellers gaaet den Tanke, at vi nødtigt maatte forhøje over de 20 pCt., og ligeledes, at Staten ikke har stillet Penge nok til Raadighed til at sætte Byggeri i Gang. Heroverfor vil jeg gerne have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at citere en enkelt Udtalelse af Socialdemokraternes specielle Ordfører i Byggespørgsmaalet, Socialdemokratiets største Kapacitet paa dette Omraade. I et Møde hernede i Fællessalen den 11. December 1919 udtalte det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen sig saaledes: „Lovene“ — det er altsaa Byggelovene — „har gjort deres Gavn hidtil, men man kan ikke forlange, at det offentlige skal vedblive at betale saa uhyre Summer, som disse Love allerede har kostet. Byggeriet maa bære sig selv ligesom enhver anden Industri, det kan ikke blive ved at modtage et saa betydeligt Tilskud, thi derved vil der

blive en alt for stor Afstand mellem det gamle og det nye Byggeri; det er nødvendigt, at der paa dette Omraade sker en Regulering. Kommunerne kan heller ikke blive ved at magte disse Udgifter“. Og i det samme Foredrag sagde det ærede Medlem, at det er et Privilegium at bo i de gamle Huse, et Privilegium, som de, der bor i disse Huse, aldeles ikke har nogen Ret til at have forud for dem, der er nødte til at bo i nye Huse. Man har altsaa paa et Tidspunkt, da den daværende Regering gav 15 pCt. i Tilskud og ydede 2 Mill. Kr. til Laan, gjort gældende, at saa store Ofre kunde det offentlige ikke bringe. Men naar den nuværende Regering er gaaet op til at give 20 pCt. og i Løbet af et Aar har stillet 10 Mill. Kr. til Raadighed til Udlaan, altsaa et langt større Offer, saa siger man stadig, at det er for smaa Ofre, man bringer fra den Side. Jeg gør altsaa opmærksom paa, at Sagen ligger saaledes, at Socialdemokraternes første Kapacitet paa dette Omraade har ønsket en Udvikling, saaledes at Byggeriet hviler i sig selv. Jeg tror ogsaa, at ærede Medlemmer vil kunne forstaa, at naar Lejerne i de gamle Huse skulde have bekostet alt, hvad det kostede at faa Boligspørgsmaalet løst, vilde det have ramt dem meget haardere, end Tilfældet er nu, hvor vi lægger Udgifterne ved at fremskaffe nye Boliger over paa det hele Samfund. Den Forkærlighed, man her angiver i højere Grad end Venstre at have for Lejerne, er i Virkeligheden ganske forkert paa Baggrund af det principielle Standpunkt, man har indtaget fra Socialdemokratiets Side. Thi det er klart, at Udgifterne var blevet betydelig større end den minimale Forhøjelse af Lejen, der her er Tale om ved de 10 pCt.s Forøgelse.

Man har dernæst hæftet sig ved, at jeg har sagt, at nærværende Lovforslag er Udtryk for en Afvikling. Jeg staar ved, at vi fra vor Side ønsker en Afvikling af Krigens Foranstaltninger paa alle Omraader. Men jeg har ingen Sinde sagt, hvad et æret Medlem vil lægge mig i Munden, at denne Huslejelov er den sidste. Jeg kan gerne føje til, at jeg tror heller ikke, det bliver den sidste. Men jeg anser det for nødvendigt, at vi peger paa, at der skal gives Ejeren en Ret til en stigende Husleje, netop for at understrege, at vi maa over